

ខ្ញុំបងប្អូនប្រុសអើយ ចូរលេចដំណេងរបស់អ្នក

ប្រធានថ្មម៉ាស អេស ម៉នសុន

ប្រសិនបើយើងមានបំណងប្រាថ្នាចង់មានវិញ្ញាណត្រឹមត្រូវគង់នៅនឹងយើងគ្រប់ពេលវេលា យើងត្រូវតែជ្រើសរើសរៀបរៀងវាឱ្យបានច្បាស់លាស់ ពីកំហឹង ។

បងប្អូនប្រុស យើងបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ជាប្រកបកាយដ៏មហិទ្ធិឬទ្ធិនៃបញ្ចេញភាពនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលសិទ្ធិសីមានេះ និងនៅតាមទីកន្លែងជាច្រើននៅទូទាំងពិភពលោក ។ យើងបានស្តាប់អំពីសារលិខិតដ៏បំផុសគំនិតនៅល្ងាចនេះ ហើយខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះបងប្អូនប្រុសដែលបានថ្លែងមកកាន់យើង ។ ខ្ញុំមានកិត្តិយស ក៏មានចិត្តរាបសា ដោយសារមានឱកាសថ្លែងទៅកាន់បងប្អូន ហើយខ្ញុំសូមបងសួរឱ្យព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគង់នៅនឹងខ្ញុំ ។

ខ្ញុំបានមើលសារព័ត៌មាននៅតាមកញ្ចក់ទូរទស្សន៍នាពេលថ្មីៗនេះ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញថា ហេតុការណ៍រន្ធត់ៗមានលក្ខណៈប្រហាក់ប្រហែលគ្នា នៅក្នុងហេតុការណ៍ទាំងនោះ អារម្មណ៍ដែលដឹកនាំឱ្យមានហេតុការណ៍ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរកើតឡើង ចាប់ផ្តើមដោយហេតុតែមួយគឺ៖ កំហឹង ។ ឪពុករបស់កុមារកំព្រាម្នាក់ត្រូវបានដាក់ពន្ធនាគារ ដោយសារតែការបំពានលើរាងកាយរបស់ទារក ។ ហេតុការណ៍ដែលបានកើតឡើងគឺថា ទារកនោះបានយំ ដែលធ្វើឱ្យគាត់ខឹងរហូតដល់គាត់បានវាយ ដែលធ្វើឱ្យទារកនោះបាក់ដៃជើង ហើយបាក់ឆ្អឹងជំនីមួយចំនួន ។ ដែលរឹតតែគួរឱ្យរន្ធត់នោះគឺរបាយការណ៍ស្តីអំពី អំពើហិង្សាដែលបង្កដោយជនពាលមានកាន់តែច្រើនឡើង ពួកគេបានបង្កអំពើឃាតកម្មយ៉ាងច្រើន ។ ហេតុការណ៍មួយ ទៀតនៅយប់នោះ គឺទាក់ទិននឹងរឿងប្តីបាញ់សំលាប់ប្រពន្ធ ដែលបានឆ្លើយថា ខ្លួនមានចិត្តប្រថុណ្ឌនៅពេលឃើញ ភរិយានៅជាមួយបុរសផ្សេង ។ បន្ទាប់មក ជាការពិតណាស់ សង្គ្រាមមិនប្រក្រតីបានកើតឡើង ហើយទំនាស់ក៏មាន នៅទូទាំងពិភពលោក ។

ខ្ញុំបានគិតអំពីសំណួរក្នុងខ្លួនក៏កើនថា៖ “ចូរឈប់ពីសេចក្តីកំហឹង ហើយបោះបង់សេចក្តីឃោរឃៅចោលចេញ” ។ 1

ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងផុតទៅ មានគូស្វាមីភរិយាវ័យក្មេងមួយគូ បានទូរស័ព្ទមកការិយាល័យខ្ញុំ សុំមកជួបសុំការប្រឹក្សា ។ ពួកគេបានប្រាប់ថា ពួកគេបានរស់នៅក្នុងជីវិតទុក្ខវេទនា ហើយថាអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេ គឺស្ថិតនៅក្នុងភាពគួរឱ្យភ័យខ្លាច ។ ការណាត់ជួបមួយក៏ត្រូវបានធ្វើឡើង ។

ភាពមិនចុះសំរុងគ្នានៃស្វាមីនិងភរិយានេះ បានបង្ហាញឡើងនៅពេលដែលពួកគេដើរចូលក្នុងការិយាល័យរបស់ខ្ញុំ ។ ភាពមិនចុះសំរុងរបស់ពួកគេ បានបង្ហាញបន្តិចម្តងៗ នៅពេលដែលស្វាមីបាននិយាយដោយរអាក់រអួល ហើយ ភរិយាបានយំខ្សឹបខ្សួល រួចនិយាយតែបន្តិចបន្តួច ។

យុវជនរូបនោះបានត្រឡប់មកពីបំរើបេសកកម្មវិញ ហើយត្រូវបានសាកលវិទ្យាល័យនៅប៉ែកខាងកើតនៃសហរដ្ឋអាមេរិកទទួលឱ្យចូលរៀនដោយកិត្តិយស ។ គាត់បានជួបអនាគតភរិយានៅក្នុងរូងសំរាប់និសិត្យសាកលវិទ្យាល័យនៅទីនោះ ។ នាងក៏ជាជនស្ងៀត

ផងដែរ ។ បន្ទាប់ពីការដើរលេងជាតូអស់មួយឆ្នាំ ពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋយូថាហ៍ ហើយបានរៀបការនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សលត៍ លេក វើហ្គី ហើយក្រោយមកបានត្រឡប់ទៅប៉ែកខាងកើតវិញ ដើម្បីបញ្ចប់ការសិក្សារបស់ពួកគេ ។

នៅពេលដែលពួកគេបានបញ្ចប់ការសិក្សា ហើយបានត្រឡប់ទៅកាន់រដ្ឋកំណើតរបស់ពួកគេវិញ ពួកគេបានមានកូនដំបូង ហើយ ស្វាមីបានធ្វើការតាមអាជីពរបស់ខ្លួន ។ ភរិយាបានបង្កើតបានកូនប្រុសម្នាក់ ។ ជីវិតមានភាពងាយស្រួល ។

នៅពេលដែលកូនប្រុសរបស់ពួកគេមានអាយុ 18 ខែ ពួកគេបានសំរេចចិត្តទៅលេងសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដែលរស់នៅបីបួន រយគីឡូម៉ែត្រពីពួកគេ ។ នៅសម័យនោះ គឺគ្មានកៅអីឡានសំរាប់កុមារទេ ហើយខ្សែក្រវ៉ាតឡាន សំរាប់មនុស្សធំក៏គ្មានដែរ ។ សមាជិកគ្រួសារទាំងបីនាក់នោះ បាននាំគ្នាអង្គុយនៅកៅអីខាងមុខទាំងអស់គ្នា ដោយមានដាក់កូនតូចនៅកណ្តាល ។

មានពេលខ្លះអំឡុងពេលធ្វើដំណើរ ស្វាមី និងភរិយាមានការខ្វែងគំនិតគ្នា ។ ច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ខ្ញុំភ្លេចពីមូលហេតុ ដែលធ្វើឱ្យ ពួកគេខ្វែងគំនិតគ្នា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅចងចាំថា ការខ្វែងគំនិតរបស់ពួកគេបានរីកធំឡើង ហើយក្លាយទៅជាភាព ស្តប់ខ្ពើម រហូតដល់ ពួកគេស្រែកដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ហេតុការណ៍បែបនេះ ធ្វើឱ្យកូនតូចរបស់ពួកគេយំ ដែល ស្វាមីបាននិយាយថាវាកាន់តែធ្វើឱ្យ គាត់ខឹង ។ ដោយបាត់ការគ្រប់គ្រងកំហឹងរបស់ខ្លួន ស្វាមីបានយកគ្រឿងលេងរបស់ក្មេង ដែលកូនបានធ្វើឆ្គាក់នៅលើកៅអីចោល ទៅលើភរិយា ។

ស្វាមីបានចោលខុសភរិយាគាត់ ។ ផ្ទុយទៅវិញវាបានទៅត្រូវចំកូនតូច ដែលធ្វើឱ្យខូចខ្សោយកូន ដែលនឹងបង្កឱ្យកូនពិការមួយ ជីវិត ។

នេះគឺជារឿងមួយដ៏សោកសៅបំផុតដែលខ្ញុំពុំដែលជួបប្រទះ ។ ខ្ញុំបានប្រឹក្សា ហើយលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេ ។ យើងបាន និយាយអំពី ការប្តេជ្ញាចិត្ត និងទំនួលខុសត្រូវ និងការអភ័យទោស ។ យើងនិយាយអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការគោរព ដែលគ្រួសាររបស់ពួកគេ គួរតែមានឡើងវិញ ។ យើងបានអានពាក្យលួងលោមចិត្តក្នុងបទគម្ពីរ ។ យើងបានអធិស្ឋាន ជាមួយគ្នា ។ ទោះបីជាខ្ញុំពុំបាន ឮអំពី ពួកគេជាយូរមកក្តី ក៏ពួកគេបានញញឹមទាំងទឹកភ្នែក នៅពេលដែលពួកគេចាក ចេញពីការិយាល័យរបស់ខ្ញុំ ។ អស់ប៉ុន្មានឆ្នាំមកនេះ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ពួកគេបានធ្វើការសំរេចចិត្តថានឹងនៅជាមួយគ្នា ដោយបានទទួលការលួងលោម និង ពរជ័យ តាមរយៈដំណឹងល្អនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ខ្ញុំតែងតែគិតអំពីពួកគេនៅពេលណាដែលខ្ញុំអានពាក្យថា៖ "កំហឹងពុំមែនជាដំណោះស្រាយគ្រប់អ្វីៗនោះទេ ។ កំហឹងពុំស្ថាបនាអ្វីទេ ប៉ុន្តែអាចបំផ្លាញអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង" ។ 2

យើងទាំងអស់គ្នាមានអារម្មណ៍ខឹង ។ កំហឹងអាចកើតឡើង នៅពេលរឿងគ្រប់យ៉ាងពុំកើតឡើងតាមបំណងប្រាថ្នារបស់យើង ។ កំហឹងអាចកើតឡើងនៅពេលមាននរណានិយាយមិនល្អចំពោះយើង ។ យើងខឹងនៅពេលនរណាម្នាក់ មិន មានចរិតលក្ខណៈដូច

ដែលយើងចង់បាន ។ កំហឹងអាចកើតឡើងនៅពេលដែលយើងរង់ចាំសំរាប់អ្វីមួយ ក្នុងរយៈពេលយូរ ជាងអ្វីដែលយើងបានគិតទុក ។
យើងអាចខឹងនៅពេលអ្នកដទៃមិនយល់ពីការរំពឹងទុករបស់យើង ។ មានរឿងរាប់មិន អស់ដែលបង្កឱ្យមានកំហឹង ។

នៅពេលខ្លះយើងអាក់អន់ចិត្ត នៅពេលមានគេបញ្ជីចិត្ត ឬមើលឃើញអំពើអយុត្តិធម៌ ។ ប្រធាន ហ៊ីប៊ើរ ចេ ក្រាន ជាប្រធានទី
ប្រាំពីរនៃសាសនាចក្រ បានប្រាប់អំពីដំណើររឿងកាលលោកនៅជាមជ្ឈឹមវ័យ នៅពេលដែលលោកធ្វើការ ឱ្យបុរសម្នាក់ដែលបាន
ធ្វើមូលប្បទានប្រគល់ដែលមានទឹកប្រាក់ចំនួន 500 ដុល្លារ ព្រមជាមួយនឹងលិខិតសុំអភ័យទោស ដោយសារពុំអាចបង់ប្រាក់ខែ
បន្ថែមទៀតឱ្យលោក ។ បន្ទាប់មក ប្រធាន ក្រាន បានទៅធ្វើការឱ្យបុរសផ្សេងទៀត---ជាការងារ ដែលលោកបាននិយាយថា
វាលំបាកលើសការងារចាស់ 10 ដង ។ បុរសម្នាក់នេះបានផ្ញើសេចក្តីឱ្យលោកជាមួយទឹកប្រាក់ 150 ដុល្លារ ។ លោក ហ៊ីប៊ើរ វ័យក្មេង
បានត្រូវគេប្រើអំពើអយុត្តិធម៌ចំពោះលោក ។ ដំបូងឡើយលោក ត្រូវបានប្រមាថ បន្ទាប់មកខឹងយ៉ាងខ្លាំង ។

លោកបាននឹកដល់បទពិសោធន៍ជាមួយនឹងបុរសចំណាស់ម្នាក់ ដែលបានសួរថា "តើបុរសម្នាក់នោះ មានចិត្តមើលងាយអ្នកមែន
ទេ?"

ប្រធាន ក្រាន បានឆ្លើយថា "អត់ទេ ។ គាត់បានប្រាប់ទៅមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ ថាគាត់បានឱ្យវង្វាន់ដល់ខ្ញុំយ៉ាងច្រើន" ។

បុរសវ័យចំណាស់នេះបានឆ្លើយថា "មនុស្សល្ងង់ណាស់ដែលធ្វើការប្រមាថ ហើយពុំដឹងខ្លួននោះ" ។¹³

សាវ័កប៉ូលបានសួរនៅក្នុងអេភេសូ ជំពូកទី 4 ខ 26 នៅក្នុងការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ទីធីថា "តើអ្នករាល់គ្នាអាចខឹង ហើយមិនធ្វើ
បាបបានឬ? ចូរកុំឱ្យសេចក្តីកំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ" ។ ខ្ញុំបានសួរថា តើនៅពេលដែលយើងខឹង យើងអាចទទួល
អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះវរបិតាស្ងួតដែរឬទេ? ខ្ញុំពុំដែលធ្លាប់បានឮពីឧទាហរណ៍បែបនេះទេ ។

ចេញពីទីហ្វូទី 3 នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន យើងបានអានថា:

"មិនត្រូវមានការប្រកែកគ្នានៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា... ។

"ត្បិតប្រាកដមែន យើងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អស់អ្នកណាដែលមានវិញ្ញាណនៃការទាស់ទែងគ្នា គឺពុំមែនជាបស់ផងយើង
ទេ ប៉ុន្តែជាបស់ផងអារក្សវិញ ដែលជាបិតានៃការទាស់ទែងគ្នា ហើយវាចាក់រុកចិត្តមនុស្សឱ្យមានកំហឹងទាស់ទែងនឹងគ្នាទៅវិញ
ទៅមក ។

"មើលចុះ នេះពុំមែនជាគោលលទ្ធិរបស់យើងទេ ដែលចាក់រុកចិត្តមនុស្សឱ្យមានកំហឹងទាស់ទែងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែ
គោលការណ៍របស់យើង គឺត្រូវលះបង់ការណ៍ទាំងនោះចោលវិញ" ។¹⁴

កំហឹងគឺស្ថិតក្រោមឥទ្ធិពលរបស់សាតាំង ។ ពុំមាននរណាម្នាក់អាចធ្វើឱ្យយើងខឹងបានឡើយ ។ វាគឺជាជំងឺរបស់យើង ។ ប្រសិនបើ យើងមានបំណងប្រាថ្នាចង់មានវិញ្ញាណត្រឹមត្រូវគង់នៅនឹងយើងគ្រប់ពេលវេលា យើងត្រូវតែជ្រើសរើស ជៀសវាងកុំឱ្យមានកំហឹង ជាដាច់ខាត ។ ខ្ញុំសូមថ្លែងជាទីបន្ទាល់ថា រឿងនេះអាចកើតមានឡើងបាន ។

កំហឹងគឺជាឧបករណ៍របស់សាតាំងដែលធ្វើឱ្យមានការវិនាសជាច្រើន ។

ខ្ញុំជឿថា ពួកយើងភាគច្រើនធ្លាប់បានឮអំពីដំណើររឿងរបស់លោកទូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស និងភរិយារបស់គាត់ អ្នកស្រី អេលីហ្សាប៊ែត ។ បងប្រុស ម៉ាស គឺជាសាវ័កមួយរូបនៅសម័យទំនើបនេះ បន្ទាប់ពីសាសនាចក្រត្រូវបានស្តារឡើងនៅលើផែនដី ។ នៅទីបំផុតលោក បានធ្វើជាប្រធានក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ ។

ខណៈពេលដែលពួកបរិសុទ្ធរស់នៅទីក្រុងហ្សាវែស្ទ រដ្ឋ មីសស៊ូរី អ្នកស្រី អេលីហ្សាប៊ែត ដែលជាភរិយារបស់លោក ទូម៉ាស និង មិត្តភក្តិរបស់គាត់គឺស៊ីស្ទើរ ហារីស បានសំរេចចិត្តថាពួកគាត់នឹងចែកទឹកដោះគោ ដើម្បីផលិតបានលឿនថែមទៀត ។ ដើម្បីឱ្យច្បាស់ អ្វីៗបានប្រព្រឹត្តិយ៉ាងយុត្តិធម៌ ពួកគាត់បានឯកភាពថា ពួកគាត់មិន គួររក្សាទុកទឹកដោះគោដំបូងនោះទេ ប៉ុន្តែទឹកដោះគោ និងទឹកដោះដំបូងគួរតែដាក់ចូលគ្នា ។ ទឹកដោះដំបូង នឹងចំរាញ់បានចុងក្រោយ ហើយអាចផលិតបានគ្រែមជាច្រើន ។

ស៊ីស្ទើរ ហារីស បានប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងកិច្ចព្រមព្រៀង ប៉ុន្តែស៊ីស្ទើរ ម៉ាស មានចិត្តចង់ធ្វើលឿនដែលមានរស់ជាតិឆ្ងាញ់ រួចក៏បា លាក់ ទុកទឹកដោះដំបូងពីគោនីមួយៗ បន្ទាប់ពីនោះក៏បានបញ្ជូនទឹកដោះគោរដោយគ្មានទឹកដោះដំបូងទៅឱ្យស៊ីស្ទើរ ហារីស ។ បញ្ហានេះ បានធ្វើឱ្យស្រ្តីទាំងពីរនាក់នេះមានជំលោះនឹងគ្នា ។ នៅពេលដែលពួកគាត់ពុំអាច បញ្ឈប់ពីការខ្វែងគំនិតនឹងគ្នា ជម្លោះនេះបានធ្លាក់ ទៅលើគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះជាអ្នកដោះស្រាយ ។ គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះបានដឹងថា អ្នកស្រី អេលីហ្សាប៊ែត ម៉ាស មានកំហុស ដោយសារតែការមិនគោរពតាមពាក្យសន្យារបស់ខ្លួន ។ គាត់ ហើយនឹងស្វាមីរបស់គាត់ខឹងចំពោះការសំរេចចិត្តនោះ ហើយបន្ទាប់ មកក៏ធ្លាក់ទៅដល់បីស្សពជាអ្នកជំនុំជំរះនៅសាសនាចក្រ ។ តុលារបស់បីស្សពបានសំរេចចិត្តថា ការដកចេញទឹកដោះគោដំបូងនោះ គឺខុស ហើយថាស៊ីស្ទើរ ម៉ាស បានបំពានលើសេចក្តីសន្យាជាមួយនឹងស៊ីស្ទើរ ហារីស ។

លោកទូម៉ាស ម៉ាស បានតវ៉ាដល់ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ហើយពួកបុរសទាំងនេះបានធ្វើតាមការសំរេចចិត្តរបស់បីស្សព ។ បន្ទាប់មក គាត់បានទៅតវ៉ាដល់គណៈប្រធានទីមួយនៃសាសនាចក្រ ។ យ៉ូសែប ស្ទីវ និងទីប្រឹក្សារបស់លោកបានពិចារណារឿងក្តីនេះ ហើយក៏ បានគាំទ្រដល់ការសំរេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ។

អែលឌ័រ ទូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ដែលគាត់បានកាន់ជើងភរិយារបស់គាត់អំពីរឿងទាំងអស់នេះ រួចក៏បានខឹងនឹងការសំរេចចិត្តជា បន្តបន្ទាប់នេះ---ខឹងយ៉ាងខ្លាំង តាមពិតទៅ គាត់បានទៅដល់ចៅក្រម ហើយបានជេរប្រមាថថា ពួកមរមនគឺជាសត្រូវនឹងរដ្ឋ មីសស៊ូរី ។ គាត់បានសរសេរសំបុត្រ---ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏បង្កជាបញ្ហា---ដែលធ្វើឱ្យរដ្ឋាភិបាល ឡូលីស៊ី ប៊ិហ្គស៍ មានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់បានចេញបញ្ជា ដែលធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធជាង 15,000 នាក់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីគេហដ្ឋានរបស់ខ្លួន

ដែលបង្កឱ្យមានលទ្ធផលដ៏វេទនា និង មរណភាពជា ច្រើនបានកើតឡើង។ ហេតុការណ៍ទាំងអស់នេះបានកើតឡើងដោយសារ ការខ្វែងគំនិតគ្នា ក្នុងការប្តូរក្រមទឹកដោះគោ។⁵

បន្ទាប់ពី 19 ឆ្នាំក្នុងភាពឈឺចាប់ និងការបាត់បង់ លោកម៉ាស ប៊ី ម៉ាស បានធ្វើដំណើរទៅជ្រលងភ្នំ សលត៍ លេក ហើយបាន សុំឱ្យប្រធាន ព្រឹកហាំ យ៉ង់ អភ័យទោសដល់លោក។ បងប្រុស ម៉ាស ក៏បានសរសេរសំបុត្រ ទៅលោក ហ៊ីប៊ើរ ស៊ី ឃឹមប៊ីល ជាទីប្រឹក្សាទីមួយនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយនូវមេរៀនដែលគាត់បានរៀន។ បងប្រុស ម៉ាស បាននិយាយថា៖ “ព្រះអម្ចាស់ អាច គង់នៅដោយគ្មានរូបគាត់បាន ហើយទ្រង់... មិនបាត់បង់អ្វីទេ ដោយសារការប្រាកដថាបងខ្ញុំនោះ រឹងខ្សឹញបានបាត់បង់ច្រើន អ្វីម្ល៉េះទេ! វាគឺជា ទ្រព្យសម្បត្តិដែលធំធេងជាងទ្រព្យសម្បត្តិដែលពិភពលោកទាំងមូល ឬចក្រវាឡជាច្រើនអាចផ្តល់ឱ្យ ទៅ ទៀត”។⁶

តាមកាលៈទេសៈនោះពាក្យនៅក្នុងកំណាព្យរបស់អ្នកនិពន្ធ ចន ហ្គ្រីនលីហ្វ វីវើរ បានសរសេរថា៖ “ពាក្យសំដីឈឺ ជាប់ដែលប្រើ ដោយអណ្តាត ឬបិទ អ្វីដែលលំបាកជាងគេនោះគឺ៖ អ្វីដែលមិនគួរកើតឡើង!”។⁷

បងប្អូនប្រុស យើងទាំងអស់គ្នាមានចិត្តស្រាល ហើយបើមិនចេះគ្រប់គ្រងទេនឹងឈានទៅរកកំហឹង។ យើងធ្លាប់ជួបប្រទះនឹង ការខកបំណង ឬកំហឹង ឬការប្រឆាំង ហើយប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសធ្វើដូច្នោះ យើងនឹងបាត់បង់ការគ្រប់គ្រងរបស់យើង ហើយ ចេះតែខឹងនឹងអ្នកដទៃ។ រឿងដែលហួសចិត្ត គឺជាជនទាំងឡាយណាដែលជាសមាជិកគ្រួសាររបស់យើង--- ជាជនដែលយើង ស្រឡាញ់ជាទីបំផុត។

ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅ ខ្ញុំបានអានការបោះពុម្ពនៅក្នុងសហគមន៍ដែលបានចុះក្នុងសារព័ត៌មានថា៖ “មានបុរសវ័យចំណាស់ម្នាក់បាន និយាយនៅក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់ប្អូនប្រុសគាត់ ជាអ្នកដែលគាត់បានរស់នៅជាមួយ ចាប់តាំងពីកុមារភាពក្នុងបន្ទប់តូចមួយ នៅជិតទីក្រុងកានីស្តូ រដ្ឋនូវយ៉ោក រួចក្រោយពីជម្លោះពួកគេបានចែក បន្ទប់ទៅជាពីរ ដោយយកដីសរមកគូសជាបន្ទាត់ ចាប់តាំងពី ពេលនោះមក ពុំមាននរណាម្នាក់ដើរកាត់តំបន់ ឬនិយាយរកគ្នាមួយម៉ាត់ឡើយ---62 ឆ្នាំមុន”។ សូមគិតអំពីផលនៃកំហឹង នោះ។ ឱ! រឿងនោះមានភាពសោកសៅអ្វីម្ល៉េះ!

សូមឱ្យយើងធ្វើការសម្រេចចិត្តប្រកបដោយមនសិការ នៅគ្រប់ពេលធ្វើការសម្រេចចិត្ត ត្រូវជៀសវាងពីកំហឹង និងកុំនិយាយស្តីច្រងំៗ និងប្រើពាក្យបញ្ជីដែលយើងអាចល្អឱ្យនិយាយឡើយ។

ខ្ញុំស្រឡាញ់ពាក្យពេចន៍នៅក្នុងទំនុកដំកើងដែលសរសេរដោយអែលឌឺរ ឆាលី ដុបលយូ ភេនរ៉ូស ដែលលោកបានបំរើនៅក្នុង ក្រុមសាវ័កដប់ពីរនាក់ នៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ កាលពីដើមសតវត្សរ៍ទី 20 ថា៖

ឱបងប្អូនប្រុសអើយ ចូរលត់ដំអារម្មណ៍របស់អ្នក
គ្រប់គ្រងអារម្មណ៍របស់អ្នក។

ចូរកុំដាក់សម្ពាធលើព្រលឹងរបស់អ្នក
ប៉ុន្តែចូរឱ្យប្រាកដអ្នកគ្រប់គ្រងសម្លេងអ្នក ។
ចូរលត់ដំអាម្មណ៍របស់អ្នក អ្នកអាចគ្រប់គ្រងបាន
គ្រប់គ្រងអាម្មណ៍អ្នក ពេលអាកាសធាតុប្រែប្រួល ។
ចេះស្រឡាញ់ដល់រដូវកាលប្រែប្រួល
ហើយធ្វើឱ្យភាពច្បាស់លាស់ទៅជាងដី ។8

យើងម្នាក់ៗកាន់បញ្ជីតារាងរបស់ព្រះ ។ សម្បថ និងសេចក្តីសញ្ញាបញ្ជីតារាងគឺពាក់ព័ន្ធនឹងយើងទាំងអស់គ្នា ។ ចំពោះជនទាំងឡាយណាដែលកាន់បញ្ជីតារាងមូលតិស្សាដែក នោះសូមប្រកាសថា ចូរឱ្យយើងស្មោះត្រង់ និងប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយតំរូវការហៅរបស់យើង ។ ចំពោះសមាជិកទាំងឡាយណាដែល កាន់បញ្ជីតារាងអ៊ីរ៉ុន សូមប្រកាសថា ចំពោះករណីយកិច្ច និងទំនួលខុសត្រូវក្នុងពេលអនាគត នោះអ្នកអាចរៀបចំខ្លួនរបស់អ្នកពីឥឡូវនេះទៅ ។

សម្បថ និងសេចក្តីសញ្ញានេះ ត្រូវបានដាក់តែងឡើងដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលដូចតទៅនេះថា ៖

“ត្បិតអស់អ្នកណាដែលស្មោះត្រង់ក្នុងកាលបានបញ្ជីតារាងទាំងពីរនេះ ដែលយើងបានពោលដល់ ហើយបានដំរើការហៅរបស់ខ្លួន នោះត្រូវបានព្យួរជាបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណចំពោះការសាងរូបកាយរបស់ពួកគេជាថ្មី ។

“ពួកគេត្រូវបានបំប្លែងប្រុសនៃលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុន ហើយជាពូជនៃលោកអ័ប្រាហាំ និងជាសាសនាចក្រ និងនគរ និងជាពួកវេសតាំងនៃព្រះ ។

“ហើយអស់អ្នកណាដែលទទួលបញ្ជីតារាងនេះ ឈ្មោះថាទទួលយើងដែរ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាដូច្នេះ

“ត្បិតអ្នកណាដែលទទួលពួកអ្នកបំរើរបស់យើង ឈ្មោះថាទទួលយើងដែរ

“ហើយអ្នកណាដែលទទួលយើង ឈ្មោះថាទទួលព្រះវរបិតាយើងដែរ

“ហើយអ្នកណាដែលទទួលព្រះវរបិតាយើង ឈ្មោះទទួលនគររបស់ព្រះវរបិតាយើងដែរ ហេតុដូច្នេះហើយ គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាយើងមាន នោះនឹងត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកនោះដែរ ។9

បងប្អូនប្រុសទាំងឡាយ សេចក្តីសន្យាដ៏មហិមាកំពុងរង់ចាំយើង ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់ចំពោះសម្បថ និងសេចក្តីសញ្ញានៃបញ្ជីតារាងដ៏មានតម្លៃដែលយើងកាន់នេះ ។ ចូរឱ្យយើងធ្វើជាបុត្រាដ៏មានភាពសក្តិសមនៃព្រះវរបិតាស្នូត ។ ចូរយើងធ្វើជាគំរូនៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង ហើយមានភាពស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ដែលយើងអាចកាន់ដោយគ្មាន ភាពស្អប់ខ្ពើមចំពោះ

មនុស្សណាម្នាក់ឡើយ ប៉ុន្តែ ធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សាគេវិញ ហើយចូរចងចាំពាក្យដាស់តឿនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះថា៖ “គេនឹងដឹងថា អ្នករាល់គ្នាជាសិស្សរបស់ខ្ញុំ ដោយសារសេចក្តីនេះឯង គឺដោយអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក” ។¹⁰ នេះគឺជាការអង្វររបស់នៅចុងបញ្ចប់នៃការប្រជុំប្រជុំជិតភាពដ៏ធំនៅរាត្រីនេះ ហើយវាក៏ជាការអធិស្ឋានដ៏រាបសាររបស់ខ្ញុំផងដែរ ត្បិតខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា បងប្អូនប្រុសទាំងឡាយ អស់ពីដងចិត្ត និងព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ។ ហើយខ្ញុំសូមអធិស្ឋានឱ្យពរ ជ័យរបស់ព្រះវរបិតាសូតិយើងកើតមានចំពោះអ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក នៅក្នុងគេហដ្ឋានរបស់អ្នក នៅក្នុងដួងចិត្ត និងព្រលឹងរបស់អ្នក នៅក្នុងនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អាម៉ែន ។

កំណត់ចំណាំ

1. ទំនុកដំកើង 37:8 ។
2. Lawrence Douglas Wilder ដកស្រង់នៅក្នុង “Early Hardships Shaped Candidates” *Deseret News* ថ្ងៃទី 7 ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ 1991 ទំព័រ A2 ។
3. សូមមើល Heber J. Grant, *Gospel Standards* រៀបរៀងដោយ G. Homer Durham (ឆ្នាំ 1969) ទំព័រ 288--89 ។
4. នីហ្វែទី 3 11:28—30 ។
5. សូមមើល George A. Smith “Discourse” *Deseret News* ថ្ងៃទី 16 ខែ មេសា ឆ្នាំ 1856 ទំព័រ 44 ។
6. Thomas B. Marsh to Heber C. Kimball ថ្ងៃទី 5 ខែ ឧសភា ឆ្នាំ 1857 Brigham Young Collection, Church History Library ។
7. “Maud Muller” *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (ឆ្នាំ 1876) ទំព័រ 206 ។
8. “School Thy Feelings” *Hymns* ទំព័រ 336 ។
9. គ. និង ស. 84:33--38 ។
10. យ៉ូហាន 13:35 ។